

**Wyrok Sądu Dyscyplinarnego Wyższego
z dnia 30 kwietnia 1932 r.
sygn. akt D 39/32**

Nawet doniosłe przewinienie dyscyplinarne sędziego nie zasługuje na surową karę jeżeli jest wynikiem złej woli i chęci świadomego łamania prawa dla celów obcych wymiarowi sprawiedliwości.

Dnia 30 kwietnia 1932 r.

Sąd Dyscyplinarny Wyższy w składzie:

przewodniczący: sędzia B. Korsak

członkowie sądu: sędzia W. Kondratowicz
sędzia W. Świącicki

przy udziale prokuratora S. Kamienobrodzkiego

i asesora sądowego H. Zabłockiego jako protokolanta

rozpoznawszy na rozprawie tajnej dnia 30 kwietnia 1932 r. odwołanie Jana Arskiego, sędziego grodzkiego w Wornianach, od wyroku sądu dyscyplinarnego okręgu sądu apelacyjnego w Wilnie z dnia 12 lutego 1932 r., sygn. akt Sd 19/31, którym sąd ten uznał Jana Arskiego, sędziego grodzkiego w Wornianach, winnym przewinienia służbowego i skazał go na przeniesienie w stan spoczynku bez zmniejszenia uposażenia emerytalnego

postanawia wyrok Sądu Dyscyplinarnego okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie co do kary zmienić i skazać Jana Arskiego sędziego grodzkiego w Wornianach na karę nagany.

Uzasadnienie

Sąd dyscyplinarny okręgu sądu apelacyjnego w Wilnie wyrokiem z dnia 12 lutego 1932 r. skazał sędziego sądu grodzkiego w Wornianach Jana Arskiego na karę przeniesienia w stan spoczynku bez zmniejszania uposażenia emerytalnego za przewinienie służbowe, polegające na ten, iż w dniu 19 marca 1931 r. w sprawie z oskarżenia Stanisława Grodzia, Szymona Bublewicza i innych z art. 688 k.k.¹ postanowił odebrać od oskarżonego przysięgę w kościele na dowód, iż nie popełnili przestępstwa, i po złożeniu przez oskarżonych wzmiankowanej przysięgi postanowił wyrok, którego mocą wszystkich oskarżonych uniewinnił z wyjątkiem Szymona Bublewicza, tego zaś skazał za przestępstwo przewidziane w art. 633 k.k. i uznając,

¹ Rosyjski kodeks karny z 22 marca 1903 r. Oficjalny tekst polski: *Kodeks karny z r. 1903 : (przekł. z ros.) z uwzględnieniem zmian i uzupełnień obowiązujących w Rzeczp. Polskiej w dn. 1 maja 1921 r.*, Warszawa 1922. Dalej: k.k. z 1903 r.

że Bublewicz dopuścił się krzywoprzysięstwa, powiadomił urząd prokuratorski celem pociągnięcia Bublewicza do odpowiedzialności karnej.

W odwołaniu obwiniony, nie zaprzeczając winy, wnosi o łagodniejszy wymiar kary.

Sąd Dyscyplinarny Wyższy po wysłuchaniu przemówienia Prokuratora i głosu obwinionego, zważył jak następuje:

Przewinienie obwinionego według jego oświadczeń, nieznajdujących zaprzeczenia w aktach sprawy, jest jego pierwszym przewinieniem w działalności sędziowskiej, trwającej lat 7; przewinienie to, cokolwiek doniosłe, nie dowodzi jednak niezdolności obwinionego do sprawowania obowiązków sędziego, skoro w czasie kilkuletniego poprzedniego urzędowania nie spotkał obwinionego żaden zarzut w tym względzie i skoro przewinienie podyktowane było nie złą wolą i chęcią świadomego łamania prawa dla celów wymiarowi sprawiedliwości obcych; z tych przeto względów Sąd Dyscyplinarny Wyższy uważa karę nagany za właściwą przestrogę dla obwinionego na przyszłość i wyrok zaskarżony w tej części zmienia.

[Przywołane przepisy: art. 633 k.k. z 1903 r., 688 k.k. z 1903 r.]